

Echtscheiding

Een verdrietige
werkelijkheid!

Echtscheiding... een lastig vraagstuk. Helaas gaat het onze kerkelijke gemeenten niet voorbij. In een tweetal artikelen willen we nadenken over de gevolgen van een echtscheiding. Het eerste artikel vanuit de volwassene, het tweede vanuit het kind.

Wat is het effect van scheiding bij volwassenen? Hoe kun je als gemeente iemand ondersteunen die in deze weg terecht is gekomen? Het is een zwart hoofdstuk, dat niet te verdoezelen is. En elke dag zijn de gevolgen voelbaar en merkbaar. De ene keer in een sterkere mate dan de andere keer.

Aardbeving

Wanneer er een echtscheiding in je naaste omgeving plaatsvindt, is dit een onderdeel van een lang proces. Voor een buitenstaander kan een scheiding klinken als een eenmalige gebeurtenis. Maar iedereen die het heeft meegemaakt, weet dat het een aardbeving is, die alles volledig op zijn kop zet. Je emoties, identiteit, financiën, geestelijk leven, ouder schap, baan, ontspanning, je familie en je vriendschappen. Alles is ineens anders.

Voorbeeld

Tijdens het spitsuur in het gezin Gijsbertsen loopt het spaak. Moeder is na een drukke werkdag aan het eten koken. Robert en Joost zijn aan het stoeien en gaan zo naar de club. Renske is aan het jengelen en wil eten. Jennifer komt thuis met een scheur in haar jas. Ze kon er echt niets aan doen, want ze bleef achter het hek haken. Moeder zucht... ze is

moe en probeert alles zo goed mogelijk voor elkaar te krijgen. Door de scheiding staat ze er alleen voor. En zeker op spitsmomenten is het pittig om het eten op tafel te krijgen en de kinderen weer in het gareel, op weg naar de volgende activiteit. Het vereist veel denkwerk, er moeten veel keuzes gemaakt worden, juist in een tijd dat je daartoe minder in staat bent. Je wordt heen en weer geslingerd in wat de een zegt en de ander verwacht. Je moet klaar staan om de kinderen op te vangen en te gelijk zelf het hoofd boven water zien te houden.

Een gesprekje met een vrouw, die nog niet zo lang geleden gescheiden is: ... "De werkelijkheid van scheiden is doorgedrongen. Het kost me veel moeite om het leven weer op te pakken. De weekenden duren lang. Nu met de feestdagen ga ik bewust werken. De kinderen zijn dan bij hun vader. Collega's willen graag vrij, maar ik wil het liefst gaan werken. Toch is daar ook de voldoening van af. Het lijkt nog erger dan tijdens de hectiek van de scheiding..."

Wonden

Wanneer een van de ouders door de dood wegvalt, is dat verschrikkelijk. Er moet veel geregeld worden. Er is pijn en verdriet. Er is een begrafenis, een verdrietig afscheid. Mensen tonen hun medeleven. In liefde wordt er over de overledene gepraat. Wanneer er een scheiding plaats vindt, is er ook een rouwproces. Er is echter geen condoleance, geen meelevende gemeente, zoals bij een sterfgeval. Er is geen praktische opvang van zaken. Er wordt in kleine kring een handreiking gedaan, maar het gezin in kwestie moet het vooral zelf doen. Omstanders weten er geen raad mee. In het begin is er nog wel aandacht, maar als het leven weer verder gaat, lijkt er niets meer aan de hand.

Echter schijn bedriegt. Diepe wonden zijn geslagen. Afhankelijk van de reden van echtscheiding is het de vraag of de kinderen veilig zijn. Zijn ex-partners in staat, als er wat rust gekomen is, wel ouders te blijven voor hun kinderen? Ex-partner kun je worden maar ex-ouder nooit. Het vergt energie om die weg te kunnen vinden. Is er als gemeente of familie hierin een rol te vervullen?

Een helpende hand

Een netwerk is voor het gezin in deze storm belangrijk. Er is zoveel wat je kunt doen. Het aanbieden van een keer strijken, meehelpen in de wissel van financiën, een praktische klus oppakken, zoals een verstopping in het toilet verhelpen. Het luisteren naar de ander (zonder te oordelen), de kinderen uitnodigen om eens te komen spelen. Ligt dit niet in uw vermogen? Schrijf dan eens een bemoedigend kaartje. Wat kan dat al zoveel licht geven! Wanneer er enige jaren verstreken zijn en het leven weer zijn beloop heeft gekregen, lijkt het als of het allemaal gaat en loopt. En dat is het vaak ook. Alleen komt er dan pas ruimte voor verwerking van de hectische tijd. Vóór de scheiding is er vaak al zoveel afgespeeld wat

weinig mensen weten, maar ná die tijd moet je alleen verder. Een woord in de kerk of een psalm kan soms zo diep raken en bemoedigen. Wat groot is het als je als volwassene de kracht van de Heere mag ontvangen om verder te gaan en alle hulp alleen van Hem te verwachten. *Een oudere dame, tientallen jaren geleden gescheiden: "Ik heb mijn weg wel gevonden, maar het heeft ontzettend pijn gedaan. Sommige mensen hebben je zo op het hart getrapt. Dat wil je uiteindelijk wel vergeven, maar vergeten doe je het niet."*

Hulp

Zomaar wat voorbeelden uit de praktijk. Misschien herkent u zichzelf hierin. Of misschien is het dicht bij u in de familie. Er is leven na de scheiding. Word niet bitter maar beter. Word niet door wrok een wrak. Zoek hulp als het moeilijk valt om het leven weer op te pakken. Zoek lotgenoten met wie u ervaringen kunt delen. Niet om je grieven te vertellen, maar juist om met elkaar de weg naar de Heere te zoeken en elkaar te bemoedigen als het even niet meer gaat.